

N. E. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπί τῆς διαταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶ καὶ Γερανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἑτησίᾳ Δρ. Ν. 8 ἔξαμ. » 5. » τὰς ἑπαρχ. ἑτησίᾳ » 10. » ἔξαμ. » 6. » τῶ ἑξωτερ. ἑτησίᾳ φρ. 15.	Τοῖς Συνδρομηταῖς τοῦ Παρθενῶ. — Ἰωκράτης: (εἰκὼν). — Αἱ Ῥωσίδες Παρθένοι ἢ σκηναὶ τῶν Μηδενιστῶν (συνέχ. εἰς). — Οἱ λόγοι Ἑλληνες τοῦ νεωτέρου ἑλληνισμοῦ. — Ἱόνιας τῶν περιχομ. νῶν.	Ἐν Ἀθήναις .... λεπτὰ 10. » τὰς ἑπαρχίαις . . . 15. » τῶ ἑξωτερικῶ ... . 25. Φύλλα προηγούμενα

Διὰ τοῦ φυλλαδίου τούτου συμπληροῦται ὁ Γ'. τόμος καὶ τὸ Α'. ἔτος τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Ἐκτιθέμεν τὰς εὐγνωμοσύνας ἡμῶν πρὸς τοὺς παρσχόντας ἡμῖν εὐμενῆ καὶ φιλότιμον τὴν συνδρομὴν των, δι' ἧς ἐπιπετόχουμεν νὰ ὑπερπηδήσωμεν τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα προσκόμματα, ἅτινα παρουσιάζει ἡ ἐπιχειρησι; ἔργου τούτου παρ' ἡμῖν.

Ὅλων ἀκουσίως καὶ πρὸς μεγάλην ἡμῶν λίπην ἀπρόοπτοι περιπτώσεις μᾶς ἠνάγκασαν νὰ ὑποπέσωμεν εἰς τινὰς ἐλλείψεις, τὰς ὁποίας προσεπαθήσαμεν νὰ πληρώσωμεν διὰ τῆς δημοσιεύσεως εἰκόνων πλειόνων τῶν ὑπεσχρημένων.

ΣΟΚΡΑΤΗΣ

Ἐλπίζοντες, ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἐπίδν ἔτος θὰ ἐξακλουθήσῃ ἡ πρὸς τὸν «Παρθενῶνα» εὐμενῆς τοῦ κοινοῦ ὑποστήριξις, θὰ καταβάλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως καταστήσωμεν αὐτὸν περιοδικὸν πληρέστερον, τελειότερον, ποικιλιότερον, ἵνα οὕτως εὐορετηθῶμεν ἐκείνουσι; αἵτινες καὶ ἐπιεικεῖς δείκνυνται πρὸς ἔργα τοῦ αὐτοῦ, δυσχερῆ ἅμα καὶ πολυδάπανα, καὶ νομίζουσιν ἀναξιοπρεπέες, ὡς καὶ εἶναι, νὰ ποικιτῶσιν ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆματος ὅ,τι οὐδ' ἐν τῇ ἐσπερίᾳ, ὅπου τισαῦται ὑπάρχουσιν εὐκολίαι, ἠδύναντο νὰ ποικιτήσωσιν, ἢ καὶ νὰ καταγρῶνται, ὀλίγοι ἤδη εὐτυχεῖς αὐτοί, τῶν κόπων καὶ τῶν δαπανῶν τῶν ἄλλων.

Θοροσὲν χρὶ, τάχ' αὐρίον ἔσσειτ' ἄμεινον.

H ΔΙΕΥΘΥΝ ΙΣ.

ΑΙ ΡΩΣΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ*

Η ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΑΕΝΙΣΤΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΚΥΑΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

— Καλά λοιπόν! Ναι, αγαπητή μου Ναδέγα, αποτελώ μέρος μεγάλης συνωμοσίας ήτις μετ' ὀλίγον θά κλονίτη τὴν Ῥωσσίαν ἅπασαν.

— Ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορος; ἀνέκραξεν ἡ Ναδέγα ἔντρομος.

— Ἦσούχει μᾶλλον ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως ἢ τοῦ αὐτοκράτορος. Θέλομεν νὰ ἐκλείψωσιν αἱ μεγάλαι ἀνομίαι.

— Ὡστε ἔχετε νὰ διαπράξετε μεγάλα πράγματα εἰς τὴν ἀγίαν μας Ῥωσσίαν, εἶπε μειδιῶσα ἡ Ναδέγα.

— Βλέπεις ἤδη μειδιάς.

— Δοκιμάζω.

Καὶ ταυτοχρόνως ἀπέμαζεν ἐν δάκρυ ὅπερ ἐταλαντεύετο ἔτι εἰς τὸ ἄκρον τῶν βλ. φαρίδων τῆς.

— Θέλεις νὰ ἔλθω τὸ ἑσπέρας νὰ σὲ συμπαραλάβω καὶ νὰ μεταβῶμεν ὁμοῦ εἰς τὸν σύλογόν μας;

— Ἐχεις σύλλογον;

— Μάλιστα! ἐν τῷ ὀπίω αἱ γυναῖκες συναναμίγνυνται μετὰ τῶν ἀνδρῶν. Εἰς τὴν τάξιν τῶν πραγμάτων, τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν νὰ θεμελιώσωμεν. ἡ ἐντελεσττέρα ἰσότης θέλει βασιλεύει μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, ἰσότης ὅμως καὶ ἐλευθερία τοιαύτη, ὥστε ν' ἀναγνωρίζη καὶ ἐκτιμᾷ δέοντως ἐκάστου τὴν ἀξίαν καὶ ἀρετὴν.

— Μήπως δεήσῃ νὰ ἐργασθῶ;

— Μὴ φοβοῦ, ἡ ἐργασία ἦν θὰ ζητήσωμεν ἀπὸ σοῦ δὲν θὰ βλάβῃ τὰς ἀπαλὰς λευκὰς χεῖρας σου. Λοιπόν! σύμφωνα; Νὰ ἔλθω νὰ σὲ λάβω μετ' ἐμοῦ τὸ ἑσπέρας;

— Ναι.

— Ἦ μᾶλλον, ἀν θέλῃς, ἵνα μὴ μείνῃς μόνη μετὰ τῆς λύπης σου νὰ μεταβῶμεν τόρᾳ ἀμέσως.

— Ὁχι! ὦ ὄχι! ἀνέκραξεν ἡ Ναδέγα. Ἀφοῦ δὲν ἐξῆλθεν ἀκόμη ἐκεῖνος, ἴσως μέλλει νὰ ἔλθῃ καὶ θέλω νὰ τὸν περιμένω.

— Ἄδικεῖ; σεαυτὴν θέλουσα νὰ τὸν περιμένῃς; ἔλθε· πίστευσόν με.

— Δὲν δύναμαι.

— Ἀνίσχυρος καὶ συμπαθὲς ὑπαρξίς, εἶπεν ἡ Βάνδα ἐναγκαλιζομένη τὴν φίλην τῆς. Μοὶ ἐπῆλθε μία ἰδέα· θέλω

νὰ ἴδω τὸν σύζυγόν σου. νὰ τῷ ὁμιλήσω, νὰ προσπαθῶ νὰ τὸν κάμω νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτόν.

— Ὁ! ναι! ναι! σπεῦσε τρέφει πρὸς σὲ τόσον θαυμασμόν, τόσον σέβας, ὥστε πιθανόν νὰ σὲ ἀκούσῃ καὶ καταπεισθῇ εἰς τὰς προτροπὰς σου.

XV

Ὁ κόμης Στέφανος Δανιήλοβιτς Λιτζανῶφ ἦτον ἔτι νεώτατος, καὶ ἀπαράμιλλον κεκτημένος καλλονὴν.

Γιὸς Γρηγοριανοῦ; τινος, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ του, στρατηγὸς Λιτζανῶφ, εἶχε νυμφευθῆ διαρκούντος τοῦ πολέμου τοῦ Δαγεσταν, συνήνου ἐν ἐκυτῷ τὸν γρηγοριανὸν μετὰ τοῦ σλαβικοῦ τύπου. Εἰς τὸ ὠραῖον ροδόχρουν καὶ εὐαίσθητον πρόσωπόν του ἀντενακλᾶτο ὅλη του ἡ ψυχὴ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, σφριγῶντες καὶ θέλγοντες; ἐξετόξευον ἀστραπάς. Εἶχε τὴν ρίνα εὐθείαν καὶ κανονικὴν, τὴν δὲ κόμην ξανθὴν καὶ κομποῦσαν πλατὺ καὶ ὑπερήφανον μέτωπον.

Ἐφερε πάντοτε τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ· τὸ ἀνάστημά του ἦτο χάριεν καὶ εὐκαμπτον.

Ὁ Στέφανος Λιτζανῶφ ἦτο σπάνιον παράδειγμα μίγματος σθένους καὶ ἀδυναμίας. Μετεῖχε γυναικὸς καὶ κοζάκου. Ἦτο συγχρόνως εὐφυὴς, σθενερός, ἐμμανὴς ἐν τῷ ἔρωτι καὶ πιστός, συγχρόνως δὲ καὶ ἄστατος. Ἀπρολόγιστος, ὅσον καὶ ὀλίγον ὀρηκτικὸς εἶχεν ἀναπτυχθῆ δι' ὄλων τῶν περιποιήσεων, ὁ δὲ πολιτισμὸς ἐλείπεν τινὰς τῶν ἠθικῶν αὐτοῦ ἀνωμαλιῶν.

Ὅτι τὴν καθίστα θελκτικόν, δὲν ἦτο μόνον ἡ φυσικὴ αὐτοῦ καλλονὴ, ἀλλὰ καὶ τὸ λάμπον αὐτοῦ πνεῦμα, ἡ εὐνοία, καὶ αἱ πρὸς τὸ καλὸν καὶ ὠραῖον κλίσεις του, ἡ πρὸς τοὺς ἀδυνάτους ἀγαθότης του, πρὸ πάντων δὲ ἡ ἀνευ ἐπιδείξεων γενναιοφροσύνη του.

Ἐὰν ἦτο ἐλαφρός, μάταιος, πληκτικὸς, ἀποδοτέον εἰς ἀμοιβὴν καλλιεργείας τῶν χέρων ἔτι ἠθικῶν προτερημάτων του.

Δὲν ἦτο αὐλόδουλος· περιεφρόνει τοὺς αὐλικούς· οὐδ' ἐπόθει νὰ σπουδάσῃ ἐπιστήμην τινά. Μπᾶ! ἔλεγε· δὲν με ἀρέσκε, νὰ γίνω σχολαστικὸς. Καὶ ἔπειτα τί νὰ σπουδάσω ἐπιστήμας, ἀτελεῖς ἔτι; Ἀφ' ἑτέρου εἶνε φρόνιμον νὰ δάπα νήσῃ τὸ ἥμισυ τῆς τὸσφ βραχείας ζωῆς του πρὸς ἐκμάθησιν πράγματος διὰ τὸ ὅποιον θὰ δαπανήσῃ τὸ ἕτερον ἥμισυ ἵνα τὸ λησμονήσῃ;

Βαθὺς σκεπτικιστὴς, ὡς ὅλοι οἱ Ῥώσοι, ἐξῆγε πάντοτε τὸ ἐξῆς συμπέρασμα: Μέχρι τοῦδε, δὲν εὔρον ἄλλο τι λογικώτερον ἢ μόνον τὸ νὰ ἐκπληρῶ ὅλους

τοὺς πόθους, τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰ πάθη μου.

Διαφθαρεῖς ὀλίγον ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἕνεκα τῆς μεγάλης στοργῆς ἧς παρ' ἐκεῖνου ἀπῆλασε, μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἐνυμφεύθη τὴν Ναδέγαν, εἶχε γευθῆ πασῶν τῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς.

Ἐν Παρισίοις, ἔνθα διέτριψε περίπου ἐν ἔτος εἶχε προσαποκτήσει διὰ τῶν ἐκκεντριότητων καὶ ἀσωπειῶν του τὴν φήμην εὐγενοῦς Σαρδαναπάλου.

Καὶ ἐν τούτοις τὰ τόσα ὄργια, ὧν ἦτον ὁ ἦρω, ὠμολόγει ὅτι οὐδέποτε τὸν τύχαριστον τελείως. Αἱ ἡδοναὶ αὐταί, αἰτινες μεθ' ἑαυτὰς δὲν ἀφίνουσιν ἡ κόπωση καὶ ἀηδία, τῷ ἐφάνοντο μάταιαι, ἀπεχθεῖς: Ἐχω εἰς τὴν καρδίαν μου, ἔλεγε, κενόν, ὅπερ οὐδὲν δύναται νὰ πληρώσῃ.

Ὅταν τῷ ἀνήγγειλαν τὴν Βάνδαν ἦτο ἐξῆπλωμένος χαμαὶ ἐπὶ μεγίστου τινὸς δέρματος ἄρκτου, ἦν ἐφρόνευσεν ὁ ἴδιος εἰς τὰ παρθένα δάση τῆς Φινλανδίας.

Ἀνεγίνωσκε καὶ ἐφάνετο ὅλος ἀφιερωμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν.

Ὅταν ἤκουσε τὸ ὄνομα Βάνδα ἐρρίγητε καὶ ἀνωρθῶθη βραίως καὶ ἀποτόμως. Τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο καταπόρφυρον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ κατόπιν περιχύθη ὑπὸ θανασίμου ὠχρότητος.

Ἡ Βάνδα, ὠχρὰ καὶ αὐτὴ, ἐπροχώρησε,

— Δύναμαι νὰ εἰσέλθω, ἠρώτησε διὰ φωνῆς ξηρᾶς καὶ αὐστηρᾶς.

Πρὸς στιγμὴν ὁ Στέφανος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ ἡ φωνὴ ἐσβέσθη ἐν τῷ λάρυγγί του.

— Πῶς! Βάνδα Πετρόβνα, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ εἶπῃ εἰς τὴν ἀποδώσω τὴν τιμὴν ταύτην;

Ἡ Βάνδα, κατιγύουσα τῆς ταραχῆς τῆς, ἔμενε παρὰ τὴν θύραν.

— Μήπως σὰς ἐνοχλῶ;

— Ὁχι! ὦ! ὄχι!

Αὐτὰς καὶ μόνας τὰς λέξεις ἀντήλαξαν· ἡ φωνὴ τῶν ἐξέλιπε, τὰ δὲ βλέμματά των ἐμειναν ἀπλανῆ.....

Ἡ Βάνδα πρώτη, μετὰ μεγάλην προσπάθειαν ἵνα φανῇ ἀπαθὲς καὶ ἀδιάφορος:

— Ἀνεγινώσκετε; εἶπε.

— Μάλιστα ἐν βιβλίον ὅπερ μ' ἐκυρίευσεν ὅλον ἀπεκρίθη ὁ Λιτζανῶφ.

— Πάντοτε ἐμπαθὴς;

— Πάντοτε τρελλός... Ἀλλὰ συγγνώμην· ἐλησμόνησα ὅτι ἴστασθε ὀρθία. Καὶ τῇ προσέφερε κάθισμα, χωρὶς νὰ τολήσῃ νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Ἡ Βάνδα ἐκάθισε.

Μετ' ὀλίγον καὶ ὁ Στέφανος ἐκάθισεν

1) Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθ. 30 34 32, 33, 34, 35, 36, 37 38 39 40 καὶ 44.

ἀπέναντί της, εἰς ἀπόστασιν ἀρετῆν ἐπὶ τουρκικοῦ τινος διδανίου.

— Ἐάν δὲν ἦνε ἀδικρισία, δύναμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω τί βιβλίον εἶνε αὐτό, ὅπερ ἀνεγνώσκατε μετὰ τόσου ζήλου;

— Τότε δὲ θὰ μὲ νομίσητε ἐντελῶς, τρελλόν.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ προστεθῆ τι μικρὸν εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη γελῶσα ἡ Βάνδα.

— Ἀληθῶς; ἡ φήμη μου ὡς τοιούτου ἐσχηματίσθη. Ἔστω λοιπὸν εἶνε βιβλίον κοινωνιστικόν. Ἀπὸ τίνος ἤδη χρόνου, εἰς τῶν φίλων μου, ὃν ὑπόπτειον ὡς ἀνήκοντα εἰς μυστικὴν τινα ἑταιρίαν, ὁ πολὺς Ἀνδρέας Παθλέσκη, μοι ἔδωκε τὸ βιβλίον αὐτό, συνιστῶν μοι νὰ τὸ ἀναγνώσω ἐπισταμένως. Ἦνα σὰς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, οὐδὲ κὰν νὰ τὸ ἀνοίξω ἐσκεπτόμην; σήμερον ὅμως τὴν πρωΐαν, καταληφθεὶς ὑπὸ ἀνίας ἐν τῇ ἀργίᾳ μου, ὡς πάντοτε, τὸ ἔλαβον ἀνὰ χεῖρας. Τὸ ἀνέγνωσα, καὶ τόσον μὲ εἴλκυσε, ὥστε εὐρίσκωμαι ἤδη εἰς τὸν δευτέρου τόμου τὸν ὁποῖον, σχεδὸν εἰπεῖν, κατατρώγω διὰ τῶν βλεμμάτων. Μὰ τὴν πίστιν μου, πλησιάζω νὰ γίνω κοινωνιστὴς καὶ ἑσὺ; τοῦτο μὲ θεραπεύσῃ ἀπὸ τὴν πλῆξίν μου,

— Ἦμεῖς κοινωνιστῆς;...

— Εἶς ἐπὶ πλέον κακὸς εἶς; τὴν συνωμοσίαν ταύτην.

— Πόσον ἀδικεῖτε τοὺς δυστυχεῖς κοινωνιστὰς!

— Ἀλλὰ ὁ κόσμος, εὐθὺς περὶ αὐτῶν λέγει.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κόσμος;

— Βλέπω ὅτι σχεδὸν τοὺς ὑπερασπίζεσθε.

— Ἀναμφιβόλως ὁ κοινωνισμὸς ἐλκύει πρὸς ἑαυτὸν φυσικῶς πάντας τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ἀδικουμένους, τοὺς ἀποκλήρους. Καὶ ὁ Ἰησοῦς, ἐπίσης, δὲν προσεῖλκε τὸν λαόν; Μάθετε, ὅτι εἰς τὸ σοσιαλιστικόν, κίνημα, ὡς κοινωνικὴν μεταρρύθμισιν, τὸ προσωπικὸν συμφέρον δὲν εἶνε ὁ μόνος σκοπός. Ἦκουσα νὰ λέγωσιν ὅτι εἰς τὸν κοινωνισμὸν ἀνήκουσι καὶ πλούσιοι, καὶ ὑψηλὴν βεθμίδα ἀξιοματίων καὶ τιμῶν κεκτημένοι ἀπόστολοι ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν ἰδέαν, πρὸς τὸ γενικὸν καλόν.

— Ὅτι πρὸ πάντων μὲ ἤρσεν ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ εἶνε ἡ ἀνάλυσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς κοινωνίας ἡ κρίσις περὶ τῆς πολιτείας, πρὸς ἣν τόσῳ τυφλῶς ἐμπιστευόμεθα, καὶ ἧτις πράγματι δὲν εἶνε ἡ ὀχρεὸς ἀναγκῶν καὶ ἐγκλημάτων.

— Εὐγε! Τὸ παραδέχεσθε;

— Πληρέστατα χθὲς τὸ ἐσπέρας ἐγὼ αὐτὸς ἤσχονθην διὰ τὴν διαγω-

γὴν μου. Δὲν σὰς διηγήθῃ τὰ πάντα ἡ Ναδέγα;

— Μάλιστα.

— Μὴ μὲ κρίνετε ὅμως αὐστηρῶς; Βάνδα Πετρόβνα, εἶπεν ὁ Στέφανος διὰ φωνῆς; ξηρᾶς, συνοδευμένης ὑπὸ ἐγκαρδίου στεναγμοῦ.

Ἡ Βάνδα ἐσίγα.

Ὁ Λιτζανῶφ ἐξηκολούθησε.

— Ἔχω μέγα ἄδικον. Ἀλλὰ τὸ βιβλίον τοῦτο ἔρχεται νὰ μὲ διδάξῃ, ὅτι, ἐάν ὑπάρχωσι τόσαι φύσεις ἀποπλανημένοι, ὡς ἐμὲ, πρέπει ν' ἀποδώσωμεν τὴν αἰτίαν εἰς κοινωνίαν ὀργανισμένην ἀπιστρόφως τῶν ἀναγκῶν τῆς δημοσίας γνώμης.

— Ἀριστα; εἶπεν ἡ Βάνδα.

— Προσέτι μὲ ἤρσεν ἡ περὶ τῆς ῥωσικῆς κοινωνίας κρίσις, καθ' ἣν αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ σωεῖα κακῶν καὶ ἐγκλημάτων. Τῇ ἀληθείᾳ αἰσχύνηται τις νὰ εἶνε Ῥώσος. Πικτοῦ κλαπῆ, ἀδικία, παρανομία, καταδυναστευσις ἢ ἀπάτη, ὁ δόλος, τὸ ψεῦδος, συνέπεια ἀναπόδραστοῦ τοῦ ῥωσικοῦ δεσποτισμοῦ ὅστις μὰ, δ' εἶπει, ἰδοὺ τί βλέπει ἐν Ῥωσσίᾳ. Τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα πρέπει ἐκ βάθρων νὰ ἀνασκαφῆ ἵνα στηθῇ ἀσφαλτέστερον καὶ καλλίτερον.

— Καὶ ἐγὼ τῆς αὐτῆς γνώμης εἶμαι.

— Ὁ λαὸς ἀποθνήσκει τῆς πείνης καὶ τολμοῦτι νὰ εἴπωσιν ὅτι ὁ λαὸς εἶνε κακός, μοχθηρός, διεσθαρμένος; ὁ λαὸς ὅστις εἶνε ἰσχυρότατος, καὶ ὅστις ἔχει νὰ ἤθελε δ' ἄ νὰ μὴς ἐπιβάλλῃ τὴν κυριότητα του διότι τὰ πάντα δύνανται ἐβδουμάζοντα ἐκατομύρια καθ' ἑνὸς καὶ οὐκ ἐν τῷ πράττει ὑποφέρει, στεναίξει ἀγογγύστως καὶ μὰς πρόσφέρει τὸ ἰδρώτα του, τὸ αἷμά του. Ἦμεῖς δ' ἐν ἀναλογία τί τῷ παρέχομεν; Ῥαβδισμοῦς. Ἀπὸ τόσων αἰδῶν ὅπως τὰ πάθηνα, καὶ θὰ ἐξαικολούθει ἕως νὰ πάσῃ καὶ ἐπὶ πολλὸν εἶτι χρόνον, ὁ καλὸς οὗτος λαὸς, ὅστις δύναται δυστυχῶς ὡς ἐκ τῆς ἀνοχῆς του νὰ ἐνμασθῇ ἄρνιον, κτῆνος.

Ἡ μορφή τοῦ Στεφάνου, οὕτω λαλοῦντος, εἶχεν τι τὸ λαμπρόν.

Ἡ Βάνδα τὴν ἐβλεπε μετ' ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ.

— Ὀλίγον εἶτι καὶ γίνεσθε τέλειος μηδενιστῆς, τῷ εἶπε.

— Εἶμι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης. Πρέπει ν' ἀνατραπῇ τὸ σκεπτικὸν καὶ σκυλοκόβρωτον τοῦτο οἰκοδόμημα καὶ νὰ ἀνεργεθῇ ἕτερον ἐπὶ νέων, λογικῶν, δικαίων καὶ σταθερῶν βίσεων.

— Δέον πρὸ πάντων νὰ ἐμποδίσωμεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν Ῥωσσίᾳ ὁ τερατώδης ἐν τῇ βιομηχανίᾳ φεουδαλισμός, ὁ τόσῳ ἄδικος ὁ τόσῳ πα-

ράνομος ὅσον καὶ ὁ τιμαριωτικὸς τῆς δυναστείας; φεουδαλισμός.

— Πῶς! ἀνεβόησε κατάπληκτος ὁ Λιτζανῶφ, εἶθε καὶ ὑμεῖς μηδενιστρία;

— Μάλιστα, φίλε μου.

— Ἀντίκειτε εἰς μυστικὴν τινα ἑταιρίαν;

— Ἀποτελῶ μάλιστα μέρος τῶν ἀνωτάτων μεμυημένων τῆς ἀπεράντου συνωμοσίας.

— Ὑπάρχει συνωμοσία καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐκ τῶν συνωμοτῶν; ἀνεκράξεν ὁ Στέφανος. Βάνδα! θέλετε νὰ μὲ παραδεχθῆτε εἰς τὰς τάξεις σας ὡς τὸν θερμότερον, τὸν πλέον ἀροσιωμένον ὀπαδόν σας, ὡς τὸν πλέον ἀπτόητον τῶν ἀποστόλων σας; Εἴπατε μὲ παραδέχεσθε;

— Καὶ ἂν δεήσῃ, εἶθε ἑτοιμὸς νὰ θυσιάσητε τὴν ζωὴν σας, νὰ ὑποστῆτε τὰς θλίψεις τῆς ἐξορίας;

— Τὰ πάντα! τὰ πάντα! Νομίζω ὅτι ἀναγεννώμαι. Ἡ ζωὴ μου, ἡ τέως ἀνευ πόθων, ἀνευ ἐλπίδων, θὰ ἔχη τέλος, ἕνα σκοπόν. Ἀχ! ἂν ἐγινώσκατε οἷαν εὐεργεσίαν μοι ἐπιδαψιλεύετε;

— Καὶ εἰς τὴν Ναδέγαν ὁμοίως, ἐλπίζω. Θὰ μὲ ὑποσχεθῆτε νὰ τὴν ἀγαπάτε ὅσον ἀξίζει;

— Ναι! ὡς ἀσθενὲς καὶ θαλακτικὸν παιδίον.

— Σὰς ἀγαπᾷ τόσον ἡ ταλαίπωρος! σὰς λατρεῖ αἰσὶς; εἶπε ὅτι δὲν εἶθε ἄξιος αὐτῆς.

— Βάνδα Πετρόβνα εἶπατέ μοι, πῶς σκέπτονται οἱ κοινωνισταὶ περὶ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου;

— Τὸ βιβλίον σας δὲν σὰς τὸ λέγει;

— Ἰδοὺ τί λέγει τὸ βιβλίον μου: ὅλαι οἱ ἀληθεῖ συμπάθειαι εἶνε εὐνομαί, πᾶσα ἔνωσις μὴ βασιζομένη ἐπὶ ἐντελεστάτης εἰλικρινείας εἶνε ἐγκλημα. Λέγει προσέτι ὅτι ἀπασαί αἱ ἡθικαὶ καὶ κοινωνικαὶ ἡμῶν συνθήκαι δὲν ἀποσκαίνοσι χρήσιμοι εἰς ἄλλο, παρὰ εἰς τὸ νὰ κάμωσι νὰ βασιλεύῃ τὸ ψεῦδος, ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ ἀσυναρτησία εἰς τὸ πλεῖστον μέρος τῶν κοινωνικῶν σχέσεων.

— Ἀλλὰ τότε ἀφοῦ δὲν τὴν ἀγαπάτε διατι νὰ τὴν νυμφευθῆτε;

Ὁ Λιτζανῶφ ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν.

— Ἦκούσατε βεβαίως νὰ ὁμιλῶσιν, εἶπε, περὶ τῆς ἀσώτου καὶ ἀφρονος νεότητός μου. Μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ γάμου μου, ὅσον καὶ ἂν μοι ἐστοίχιζε, περιπελεκόμεν μὲ ὄλας τὰς γυναῖκας, αἰτινες ἐδύναντο νὰ μοι ἐμπνέωσιν, ἵνα μὴ εἴπω ἔρωτα, μόνον ἰδιότροπον κλίσιον καὶ συμπάθειαν πρὸς αὐτάς. Τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν εἶδον τὴν Ναδέγαν, τὰ θείλητρά της, ἡ παιδικὴ ἔτε χάρις της, τὸ γλυκὺ ἐκείνο βλέμμα

της, τὸ τρυφερόν ὄσον καὶ θερμόν, μοὶ ἐτρώσαν τὴν καρδίαν. Μὴ τολμήσας νὰ σκεφθῶ νὰ τὴν ἀποσπλήσω, ἀπεφάσισα νὰ τὴν νυμφευθῶ. Ἄφ' ἑτέρου εἶχον βαρυνθῆ ἀπὸ τὴν συνήθη ταραχώδη καὶ πολυκύμαντον ζωὴν μου· ἤθελον νὰ δοκιμάσω βίον ἡρεμώερον, ἔρωτα ἱερὸν ἐντίμον. Ἠλπίζον ἐκ τοῦ ἔρωτος τούτου ὅτι ἤθελον ἀναγεννηθῆ. Εἶχον ἀνάγκην ἀναπαύσεως καὶ ἐνόμισα ὅτι θὰ εὕρω αὐτὴν ἐν τῷ μετὰ τῆς Ναδέγας γάμῳ μου.

— Καί;...

— Τὴν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ γάμου μου, εἶδον μίαν γυναῖκα, συνοουσαν ἐν ἑαυτῇ πᾶσας τὰς τελειότητας. Εἰς αὐτὴν, ἡ φυσικὴ καλλονὴ ἦτον ἡ ἀνταύγεια τῆς ὑπάτης εὐφυΐας τῆς καὶ τῆς μεγάλης καρδίας τῆς.... Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ βλέμμα τῆς,.... ποτέ... .. Μὲ ἀκολουθεῖ, μὲ καταβιβρώσκει, μὲ σπράττει. Ὡς τῆς ἀφροσύνης μου! οὐδὲν δύναμαι. Ἠθέλησα ν' ἀγαπήσω τὴν Ναδέγαν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα ἐκείνης παρενετίθετο πάντοτε μετὰ τῆς συζύγου μου καὶ ἐμοῦ. Ἠθέλησα ν' ἀγαπήσω ἄλλας αἵτινες νὰ μὴ μοὶ ἐμπνεύσωσιν, ἡ κόρον καὶ ἀηδίαν. Ἀνεκάλυψα μίαν γυναῖκα ἣτις τῇ παρωμοίαζε ἀλλ' ἐν τῷ βάθει τοῦ βλέμματός αὐτῆς, μῶλον ὅτι ὁμοίαζε τυπικῶς μὲ τὸ βλέμμα ἐκείνης, δὲν ἐνυπῆρχε τὸ μάγον ἐκεῖνο γόητρον ὅπερ ἐξηκόντιζον τὰ βλέμματα ἐκείνης. Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας ἐπίστευσα ὅτι ἤθελον δυνηθῆ νὰ ἀπατηθῶ· ἀλλὰ ματαίη καὶ αὕτη ἡ ἐλπίς μου. Ἠθέλησα ἐπίσης νὰ διασκεδάσω τὸν πόνον μου εἰς τὴν νάρκη των ἀκολασίων, τοῦ χαρτοπαγνίου τῆς θήρας των ἀρετῶν των ἐνοσταιτωμένων εἰς τὰ παρθένα δίστη· μάτην! Βλέπετε τὸ δῆμα τοῦτο; παρ' ὀλίγον μοὶ ἐστοίχιζε τὴν ζωὴν... τὴν ζωὴν! Μὲ ἐρωτᾶτε ἐὰν τὴν εἶδον ὑπὲρ μεγάλου τιμῆ σκοποῦ· ὦ! τὴν δίδω διὰ τὸ τίποτε.

Καὶ ἐκυρψε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς των χειρῶν του.

Ἡ Βάνδα δὲν ὠμίλει ἐροθεῖτο μὴ ἡ φωνὴ τῆς προδῶχη τὴν συγκίνησιν τῆς καρδίας τῆς.

Ὁ Λιτζανῶφ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ βλέμμα του συνήντησεν ἐκεῖνο τῆς Βάνδας.

Ἡ συνάντησις των βλεμμάτων των ἀπέφερον ὡς ἓνα ἠλεκτρικὸν σπινθῆρα.

Ἡ Βάνδα ἐταπεινώσε τὰ βλέφάρά τῆς, ἐνῶ ὁ Στέφανος ἀφῆκε στεναγμὸν ὅμοιον μὲ βρυχηθμὸν ταύρου.

— Βάνδα! ἀνέκραξε.

Ἀλλ' ἡ Βάνδα εἶχεν ἀναλάβει ἐκ τῆς στιγμιαίας συγκινήσεώς τῆς καὶ ἐκρατήθη ἀπαθῆς.

Μετὰ τινὰς στιγμᾶς:

— Στέφανε! ἐφώνησε μετὰ φωνῆς θλιβερᾶς καὶ ὑπερῆρξου.

— Συγγνώμην! συγγνώμην! προσεῖπεν ὁ Λιτζανῶφ, ριπτόμενος εἰς τὰ γόνατα.

Στιλπνὰ δάκρυα ἔλαμπον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἡ Βάνδα κυριευθεῖσα, καταβλήθεισα ὑπὸ τοῦ ὀρμητικοῦ καὶ ἀκαταδαμάστου τούτου ἔρωτος, ἐπανεπέσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς.

Ὁ Στέφανος, ἔτειε πρὸς αὐτὴν ἰκετευτικὸς βραχίονας.

Ἀκουσίως ἐκλυομένη εἰς τὴν προτεινομένην ἀγκάλην, ἡ Βάνδα ἐκλίνε πρὸς αὐτόν, ὅταν αἴρνης, ἐξκνισταμένη κατὰ τῆς ἀδυναμίας τῆς, ἀνωρθώθη μεθ' ὑπερρηφανείας.

— Ἀδύνατον! ἐψέβυρσε.

— Ὡ! διὰ τί;

— Ἡ εὐθύτης καὶ ἡ ἀγαθότης, ἰδοὺ ἡ μόνη, ἡ ἀληθὴς ἠθικὴ. Ὑγίαινε Καὶ ἐκαμὲ κίνημά τι νὰ ἀναχωρήσῃ. Δι' ἐνὸς ἄλλματος, ὁ Λιτζανῶφ ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν καὶ τῇ ἐκώλυσε τὴν ἐξοδον.

Τὸ κίνημα τοῦτο ἀρύπνισε τὰ ὑψηλόφρονα τῆς ἀξιοπρεπειᾶς αἰσθήματα τῆς Βάνδας.

— Τί σκοπεῖτε; ἠρώτησε.

— Οὐδέν. Καθηκετεύω.

— Ἀφετέ με νὰ ἐξέλθω.

— Πρέπει νὰ σὰς ἐμιλήσω· ἄλλως ἀποθνήσκω.

— Ἀφετέ με νὰ ἐξέλθω, ἀντεῖπεν ἡ Βάνδα, αἰσθανομένη ἑαυτὴν κατακερυσσομένην ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ πάθους.

— Ἐὰν ἐξέλθετε χωρὶς νὰ μὲ ἀκούσπη, εἶπεν ὁ Στέφανος ἀποσπῶν ἐκ τῆς ζώνης του ἐγγχειρίδιον, δὲν θὰ ἔχετε εἰσέτι καταστῆ τὰς βαθυμυδίας τῆς κλίμακος καὶ ἐγὼ θὰ κείμαι νεκρὸς. Καὶ θὰ ἦσθε σεις ὁ φονεὺς μου.

Ἐπῆρχε τόση ἀποφασιστικότης εἰς τὴν φωνὴν καὶ εἰς τὸ ἦθος του, ὥστε ἡ Βάνδα ἐροθήθη.

— Ἐστὼ τί ἔχετε νὰ μὲ εἰπῆτε; Τί μὲ θέτετε;

— Μίαν λέξιν σας· μίαν καὶ μόνην· εἶπατέ μοι ὅτι... ὅτι... μὲ ἀγαπάτε!

— Ὅχι! εἶπεν αὐστηρῶς ἡ Βάνδα.

— Ἀμετακλήτως ὄχι;

— Ἀμετακλήτως ὄχι.

— Καὶ μοὶ ἀπαγορεύετε ὡσαύτως νὰ σὰς ἀγαπῶ;

— Ναί.

— Ἐντελῶς;

— Ἐντελῶς.

— Αὐτὸ ἦτον ὄλον ὅπερ ἐπεθύμουσιν νὰ μάθω.

Τὸ πρόσωπόν του ὑπέστη τοιαύτην ἀλλοίωσιν, ὥστε ἡ Βάνδα ἐροθήθη ἐκ νέου.

— Τί μέλλετε νὰ πράξητε;

— Τί σὰς ἐδιαφέρει;

— Στέφανε!... ἀδελφε μου!... Οὕτος ἐσιώπη.

— Δὲν θὰ ἀναχωρήσω πρὶν ἢ μοὶ εἰπῆτε ὅλας τὰς σκέψεις σας.

— Ὅθι φονευθῶ· ἰδοὺ τὸ πᾶν. Προτιμᾶτε ἄρα νὰ μὲ ἰδῆτε παράφρονα; Ἐπὶ δύο ἡδὴ ἐτι ἀγωνίζομαι πολὺδακριν πάλην· δὲν δύναμαι πλέον νὰ παλαίσω.

— Καὶ ἡ σύζυγός σας, Στέφανε; ἡ πτωχὴ Ναδέγα;

— Ὅθι ὑποφέρῃ· ἀλλ' αὕτη εἶνε παιδίον καὶ θὰ δυνηθῶσι νὰ τὴν παρηγορήσωσιν· ἐνῶ ἐγὼ...

— Ἀπαρνεῖσθε λοιπὸν τὸν κοινωνισμόν;

— Φεῦ τῆς πρώτης ἐξάψεως τοῦ ἐνθουσιασμοῦ παρελθούσης, αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἐπαναπέσω εἰς τὴν πρώτην μου ἀπελπισίαν. Ἐὰν συνεκρατούμην ὑπὸ μεγάλου τιμῆς ἔρωτος, ἕως διέπραττον μεγάλα πράγματα.

— Ἐστὼ! Ὑπὲρ τοῦ πρὸς ἐμὲ ἔρωτός σας, Στέφανε, ὑπηρετήσατε τὴν ἀνθρωπότητα.

Καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Τὸ αἶσθημα, ὅπερ ἐπιτρέπεται νὰ τρέφωμεν πρὸς ἀλλήλους εἰς τὸ ἐξῆς, εἶνε συμπάθεια ἀδόλο; καὶ εὐγενής· τὴν συμπάθειαν ταύτην σὰς τὴν ὑπόσχομαι, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τύχω τῆς ἰδικῆς σας. Ὑποσχεθῆτε μοι ὅτι δὲν θὰ μοὶ τὴν ἀρνηθῆτε.

— Σὰς ὑπόσχομαι! ἀνεβόησεν ὁ Στέφανος παραφόρος. Ἐἶπατέ μοι· τί πρέπει νὰ πράξω;

— Ἐν πρώτοις ἐπιτρέψατε παρὰ τῆς Ναδέγας, ἣτις σὰς ἀναμένει ἀνυπομόνως. Μάθετε δὲ ὅτι τὴν κατέπεισα ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ μας. Ὅθι ἐπανέλθω περὶ τὴν ἔκτην ὥραν καὶ θ' ἀναχωρήσωμεν ὁμοῦ. Ὅθι σὰς παρουσιάσω εἰς τὸν σύλλογον μου.

— Πῶς τοῦτο; Ἄνευ προηγουμένης ἄλλης μυσσεως;

— Οἱ σύλλογοι δὲν εἶνε μυστικαὶ ἐταιρίαι. Ἀρκεῖ νὰ ὦσι βέβαιοι περὶ ὑμῶν καὶ ὅταν τοῖς ὑποσχεθῶ ἐγὼ περὶ τῆς ἐχεμυθείας καὶ τῆς χριστότητας σας, θὰ γενῆτε ἀποδεκτοὶ μετὰ μεγίστης προθυμίας.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουσι καὶ μυστικαὶ ἐταιρίαι; θέλω ν' ἀποτελέσω μέρος καὶ εἰς αὐτάς.

— Κατὰ πρότερον, εἶπεν ἡ Βάνδα, ὀφείλεται νὰ γνωρίσητε ἐντελῶς τὸν σκοπὸν εἰς ὃν ἀφοσιούσθε καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ὁποίου παρέχετε τὴν συνδρομὴν σας.

Ὁ Στέφανος συνώδεσε τὴν πριγκίπισσον μέχρι τῆς ἀμάξης τῆς.

Ἡ Ναδέγα τὴν παρετήρει ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

Ἡ Βάνδα τῷ ἔκαμε σημεῖον διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ εἶπεν εἰς τὸν κόμητα.

— Ἡ Ναδέγα σὰ; ἀναμένει. Μετά-
βητε νὰ τῇ ἀναγγεῖλιτε ὅτι ἐπ' ἀνέρ-
χομαι μετ' ὀλίγον.

— Θὰ σὰ; ὑπακούτω τυρλῶς, ἀπε-
κρίθη ὁ Στέφανος; μετ' ἐνδομούχου πικροῦ
στεναγμοῦ.

Δὲν τῇ ὑπήκουσεν ὅμως ἀμέσως. Εἰ-
σῆλθε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ δωμάτιόν του
ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ, καὶ τὴν
κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν κρητῶν κε-
χωσμένην, ἤρξατο νὰ κλαίῃ.

— Ἀδύνατον! ποτὲ! ἐψιθύριζε. Καὶ
ἐν τούτοις ἐφαίνετο συγκεκλινημένη. "Ο-
χι! ὄχι! οὐδὲν ποτὲ θὰ δυνήθῃ νὰ μὲ
κάμῃ νὰ λησμονήσω τοὺς μάγους ἐκεί-
νους ὀρθαλοῦς τις, οἵτινες ἀκαταπαύ-
στως ἐμπήγνυνται εἰς τὴν καρδίαν μου,
τὴν γλυκεῖαν ἀσπτηρὰν αὐτῆς φωνήν,
ἧς ἡ ἀναπόλησις σπαράσσει καὶ τήκει
τὴν ὑπαρξίν μου.

Ἐλαβεν ἕκ τινος ἐπὶ τοῦ τοίχου
ἐξηρημένους πανοπλίας ὀξύστομον ἐγ-
χειρίδιον καὶ ἔθεσε τὴν αἰχμὴν του ἐπὶ
τοῦ στήθους του.

Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΛΟΓΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΣΜ. ΚΑΙ Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ
ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΗΣ ΑΥΤΩΝ

Ὁ Λαὸς ὁ μελετῶν καὶ γινώσκων
τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ, κρίνει σχεδὸν
πάντοτε ἀρφαλέστερον καὶ ὀρθότε-
ρον περὶ τε τῶν παρόντων αὐτοῦ
πραγμάτων, καὶ περὶ τῶν ὄρων τῆς
προόδου καὶ περὶ τῆς μελλούσης
αὐτοῦ τύχης, εἰς τὴν ὁ θεός; Γκιζῶτος.

I

*Ἐν τῶν καλλίστων μερῶν τῆς ἐθνι-
κῆς ἡμῶν ἱστορίας εἶνε καὶ τὸ ἀπὸ ἀπὸ
τῆς πεύσεως τῆς τῶν Βυζαντινῶν αὐ-
τοκρατορίας δηλ. τοῦ ἔτους 1453 καὶ
τῶν προτέρων χρόνων μέχρι τῶν ἡμε-
ρῶν μας, καθόσον τοῦτο ἀφορᾷ τὰ θε-
μέλια τῆς παρ' ἡμῖν ἀναγεννήσεως τῶν
γραμμάτων καὶ ἐν γένει τῶν ἐπιστη-
μῶν καὶ τὴν διατήρησιν τοῦ ἐθνι-
κοῦ ἡμῶν χαρακτῆρος ἀλωθήτου καὶ
ὅσον οἶον τε ἀμώμου. Διότι γνωστὸν
εἶνε ὑμῖν, ὅποσοι ἀγῶνες ἔγειναν ὑπὲρ
τε τῆς πατρίδος; τούτεστιν τῆς ἐλευθε-
ρώσεως αὐτῆς, ὑπὲρ τῶν γραμμάτων,
ὧν τότε τινες σπινθήρες ἐσώζοντο καὶ
ἐπομένως μεγάλης καὶ σπουδαίας δρα-
στηριότητος ἦτο ἀνάγκη, ὑπὲρ τῆς δια-
λύσεως τοῦ βαθέως σκότους, τοῦ κα-
λύπτοντος τὸν ἡμέτερον ὀρίζοντα. Τὴν
εὐτυχῆ δὲ λύσιν τῶν σπουδαιοτάτων

τούτων ζητημάτων διὰ τὸ ἔθνος, ἐπὶ-
νεγκον οἱ τότε ἡμέτεροι πρόγονοι, ἀξία
ποιούντες ἔργα τῶν πρόπαλαι Μαρα-
θωνομάχων διὰ τῶν διαφόρων συγ-
γραμμάτων, ἅτινα, ὡς τῶν ἀρχαίων
Ἑλλήνων τὰ ἀριουργήματα διαιω-
νίζουσιν τὴν πνευματικὴν καὶ κοινωνι-
κὴν πρόδον τοῦ ἔθνους, οὕτω καὶ αὐ-
τοὶ διὰ τῶν συγγραφῶν τῶν περιέ-
γραψαν τὴν κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας
ὀδύσειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, το-
νοῦντες; δι' αὐτῶν τοὺς νεωτέρους Ἑλ-
ληνας καὶ διετήρησαν τὸ Ἑλληνικὸν
πνεῦμα καὶ τὴν θείαν γλώσσαν τῶν
προγόνων ἐν τσοσούτοις περισπασμοῖς
ἀλλοφύλων ἐπιδρομῶν, προτρέπιντες
ἡμᾶς διὰ τῶν πράξεών; τῶν ἐπὶ τὰ
βελτίω, δίδοντες; αὐτὰς ὡς συμβουλάς;
"Ἄν ὅμως οὗτοι καλύπτονται ὑπὸ τοῦ
σκότους καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν ἡ ἔλειπον,
μὴ δυνήθεντες; νὰ δικηπράξουσιν, οἷα
διέπραξαν, βεβαίως ὁ Ἑλληνικὸς λαός;
θὰ ἐχάνετο ἐν τῷ κωματώδει κελάγει
τῶν ἐθνῶν, θὰ ἐξηφανίζετο ἐκ τοῦ προ-
σώπου τῆς ἱστορίας ὡς τὰ ἔθνη τῶν Αἰ-
γυπτίων Βαβυλωνίων καὶ ἄλλων Ἀ-
σιανῶν φύλων καὶ γνωστὸν τότε γίνε-
ται ὅποια ζημία ἐθνικὴ εἶνε ἡ μὴ ἔ-
ρουν αὐτῶν. Καὶ μ' ὄλον τοῦτο λυπη-
ρὸν πῶντι, ὀλίγη φροντίς πρὸς τοῦτο
κατεβλήθη καὶ νῦν καταβάλλεται διὰ
τὴν δυσχέρειαν, ἧτι; ὅμως πρέπει νὰ
κατανικηθῇ χάριν τοῦ ἐθνικοῦ συμφέ-
ροντος, ἐπρεπε καὶ πρέπει ν' ἀμιλλώ-
μεθα ὡς πρὸς τοῦτο πρὸς τοὺς Εὐρω-
παίους, οἵτινες ἐκάστοτε γράφουσιν διά-
φορα ἱστορικὰ λεξικά διαφόρων ἀνδρῶν,
ἀκμασάντων κατὰ τοὺς τελευταίους
τούτους αἰῶνας, ὅσον εἶνε δυνατόν τε
λειότερα. Ποῖα ἄρα γε ἡ ἀξία τῆς τοι-
αύτης μελέτης; ἐὰν τὸ ζήτημα τοῦτο
ἐξετάσῃ τις βαθέως θὰ ἴδῃ ὅτι οἱ ἑ-
σχατοὶ οὗτοι αἰῶνες εἶνε κλίμαξ τις,
ἧτι; συγκεραλαιούσα ἐν αὐτῇ τὰς πρώην
βαθμίδας τῆς προόδου τῆς ἀνθρωπότη-
τος; διὰ τῶν συγγραφῶν τῆς, οἵτινες
ὑπῆρξαν πολλῶ περισσώτερον Ἑλληνες
καὶ οἱ ὅποιοι δι' ἴσσαντες; τὰ θεῖα νά-
ματα τῶν ἡμετέρων προγόνων καὶ βλε-
πόντες; ἐφαρμοζομένας τὰς ὠρελίμους
αὐτῶν θεωρίας, τὰ ἀποτελέσματα τὰ
προκύπτοντα ἐξ αὐτῶν καὶ τὰ; ἐκ τῶν
ἐναντίων βλάβας. ἔφερον ἐπὶ τίλους καὶ
αὐτοὶ ὠριματέρας καρπὸς πρὸς περισ-
σοτέραν ὠφέλειαν αὐτοῦ τοῦ ἔθνους,
εἶνε λοιπὸν ἡ κλίμαξ δι' ἧς διαπερῶμεν
ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων πρὸς τοὺς
νεωτέρους κανονικῶς μάλιστα διὰ τὸ
ἑλληνικὸν ἔθνος δηλ. τὸν διαχυέστατον
Ἕλληνα τοῦ σύμπαντος καὶ οὐχὶ κατὰ
τρόπον χιμαρικῶν, διὰ τρομερῶν χα-
σμάτων, περιπλανήσεων ἐν ἀρνήσειν,
ἀπισθοδρομήσεως τῆς διανοίας ἡμῶν
ἀλλὰ διὰ τρόπον λίαν βελτίονος, καθ'

δὲν ἀποκτώμεν καὶ δυνάμεις ν' ἀναπτει-
ρωθῶμεν πρὸς τὰ ἄνω.

Τοιαῦτα θέμεθλα τῆς κλίμακος ὁ-
πῆρξαν Δημήτριος Χαλκοκονδύλης Δη-
μήτριος Γαληνός, Μανουὴλ Χρυσολω-
ρᾶς, ὅστις ἐδίδαξε τὴν Ἑλληνικὴν
γλῶσσαν ἐν Φλωρεντίᾳ ἀπὸ τοῦ 1390
— 1400 ἔχων μαθητὰς πολλοὺς δια-
κεκριμένους πολιτικοῦς, ὁ Θεόδωρος
Γαζής, ὅστις ἀνχωρήσας ἐκ τῆς πα-
τρίδος; αὐτοῦ Θεσσαλονίκης τῷ 1430
ἀνεδείχθη πρῶτος πρύτανης τοῦ ὑπ' αὐ-
τοῦ οργανισθέντος ἐν Φεράρᾳ Πανεπι-
στημίου, Γεώργιος; ὁ Τραπεζούντιος, δι-
δάξας ἐν Ἑνετίᾳ καὶ εἶτα σπουδαιό-
τατος; καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας καὶ
ῥητορικῆς ἐν Ῥώμῃ, ὁ περιφημοῦς Βησ-
σαρίων, ὅστις ἐκλατινισθεὶς, ἀν καὶ ἦτο
Ἑλληνικῆς; καταγωγῆς διήνυσεν τὸν
βίον του καταγινόμενος πάντοτε ὑπὲρ
τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τῶν συγγραμ-
μάτων του καὶ διὰ τῶν πράξεών; του.
Οὗτος ἐν τῇ γενομένῃ συνελύσει τῶν
ἀτιπροσώπων τῶν διαφόρων ἐπικρα-
τειῶν τῶν χριστιανῶν ἐδημηγόρησε ἐπὶ
πολὺ ὅπως δυνήθῃ ν' ἀναχαίτῃ τὴν
Ῥοσμανικὴν ὁσμὴν, ὡς πρόξενον τσοσού-
των δυστυχῶν εἰς ἔθνη περιπεσόντα εἰς
δυσχερεῖς περιστάσεις ἡ μόλι; πετόμε-
να ἐν τῷ αἰθέρι τοῦ κοινωνικοῦ βίου;
ὅπερ βεβαίως εὐχῆς; ἔργον θὰ ἦτο ἀν ἡ
εὐρωπαϊκὴ πολιτικὴ κοινωνία, σκερθεῖ-
σα μετ' τὴν ἀνωτέραν καὶ εὐγενῆ συνεί-
δησιν τοῦ πολιτικοῦ βίου, ἔθετεν ὄριον
εἰς τὸ βάρβαρον τοῦτο μίγμα, τοῦ νὰ
μελύνῃ τὸν ὁσημέραι ἀναπτυσσόμενον
πολιτισμὸν, γενόμενον ἐμπόδιον. Ἴδου
τί λέγει σχετικῶς πρὸς τὴν ἰδέαν μας
ταύτην ὁ σοφὸς ἡμῶν ἱστορικὸς Κ. Πα-
παρρηγόπουλος. «Ἡ ὁσμανικὴ κατά-
κτησις οὐ μόνον ἐξηφάνισε πᾶν ἔχνος
πολιτισμοῦ ἐν ταῖς ἀρχαίαις ταύταις
αὐτοῦ ἐστίαι; ἀλλ' ἀκαρτηρίασασα ἀπὸ
τούτου τοῦ μέρους τὴν Εὐρώπην ἀπε-
στέρησεν αὐτὴν τῶν ποικίλων πλεονε-
κτημάτων, ὅσα ἤθελε πορισθῆ ἐὰν ὁ
Ἑλληνισμὸς; διεσώζεε ἰδίαν αὐτονομίαν.
Αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ Εὐρώπη ὑπέστη
τὰς μεγίστας τῶν σμφορῶν. Ἡ Οὐγ-
γαρία ἡ Γερμανία ἡ Ἰταλία ἐλεηλατή-
θησαν; πολλάκις ὑπὸ τῶν τουρκικῶν
στρατιῶν ἡ Μεσόγειος; κατέστη ἐπὶ αἰ-
ῶνας ὄλου; λεία τῆς μωαμεθανικῆς πει-
ρατείας. Καὶ ἀφοῦ δὲ ἐπὶ τέλους τὸ
ὁσμανικὸν κράτος; περιεστᾶλη καὶ ἐτα-
πεινώθη ἡ ἀδυναμία αὐτοῦ ἀπέδη, οὐ-
δὲν ἦτι; ὄχληρά ἡ ἡ προτέρα δύνα-
μις; καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης
καθ' ἣν γράφομεν ἡ Εὐρώπη σύμπασα
ἀγωνιά; μὴ γινώσκουσα τι νὰ πράξῃ
πρὸς διόρθωσιν τοῦ κικεῶνος; δὲ αὐτῇ
ἐν τῇ ἀνατολῇ; ἐδημιούργησε). Ἄλλ'
εἰς μάστιγν ὁ ῥήτωρ ἡμῶν ὠρίλησεν διό-
τι ἦτο ἑλληνικῆς; καταγωγῆς. Ὁ Βησ-

σαρίων ἦτο τὸ κέντρον τῶν λογίων ἀνδρῶν ἐν Ἑλλάδι ὅπου οἱ τότε μεγίστους ἐφθόνησαν. Ἀποθανόντες κατέλιπον τὴν σπουδαιότητα βιβλιοθήκην του εἰς Ἐνετῶν διὰ τῶν ἑθνογενεῶν του, τοὺς καταφεύγοντας ἐκεῖ πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν διανοητικῶν αὐτῶν δυνάμεων. Τοιοῦτοι προσέτι ὑπῆρχαν ὁ Ἰσιδώρος Γαζής, ὁ Γεώργιος Ἀμαρούτσος, ὁ καὶ Σκενδέρμπεης περὶ οὗ ὁ περίφημος ἐν τοῖς ἱστορικοῖς Καθηγητῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου Κ. Παπαρηγόπουλος ἰκανὸν λόγον ἐποίησατο. Γεώργιος Ἀργυρόπουλος, Κωνσταντῖνος Δάσκαρος, Ἀνθίμος Γαζής, ὁ αἰοιδιμὸς Κοραΐς, ὁ μέγας ἀνακαινιστὴς καὶ ἀναπλάστης τῆς κοινῆς γλώσσης ἔθνους ἀποδείξας διὰ τῶν συγγραμμάτων του ὅτι ἡ καθωμιλημένη εἶνε θυγάτηρ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνισμοῦ, Εὐγένιος ὁ Βούλγαρης καὶ λοιποὶ, οἵτινες προσεπάθουν ν' ἀποκτήσωσιν τὴν εὐνοίαν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κοινῶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Πρὸς τὴν αὐτὴν σκοπὸν συνετέλεσαν καὶ οἱ διάφοροι ὑπηρεσίας ἀναλαμβάνοντες ἐν τῷ ὀθωμανικῷ ἔθνει, ὡς ὁ μέγας Λογολέτης Ἰεραξ, ὁ ἀρχὼν Ξανάκης ὅστις ἔσωσε τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς καθαιρέσεως διὰ τῆς ἰσχύος του. Περὶ τούτων λέγει ὁ καθηγητὴς Κ. Παπαρηγόπουλος. «Ἄλλ' ὁ κυριώτατος τοῦ σημερινῷ ἑλληνικοῦ ἔθνους εὐεργέτης ὑπῆρξε κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους αὐτὸ τὸ ἔθνος ἐν συνόλῳ λαμβανόμενον, ἦτοι ἡ μεγάλη τῶν Ἑλλήνων οὐδὲς, οἵτινες διαγαγόντες ἐπὶ 4 ἑκατονταετηρίδας βίον ταλαιπώρον ἐν ἀδιαλείπτους κακουχίαις καὶ καταπίεσεσι καὶ συνεχῶς σχεδὸν ἐπαναστατοῦντες διέσωσαν ἀλώβητον τὴν γλῶσσαν τὴν θρησκείαν τὴν ἐθνότητα καὶ τὰς περὶ ἀγαθότερον μέλλοντος ἀκραδάντους πεποιθήσεις». Μετὰ ταῦτα τὸ 1700 καὶ ἐξῆς διάφοροι ἄνδρες ἤρρισαν καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι νὰ ἀνιμορφοῦν μαθητὰς χρησιμεύοντας πρὸς διάδοσιν τῶν γραμμάτων διὰ τῆς διδασχῆς των καὶ τοιοῦτοι ἦσαν κατ' αὐτοῦ, τοὺς χρόνους Νικηφόρος ὁ Θεοτόκης, Ἀθανάσιος Ψαλίδας, Πάριος ὁ Ἀθανάσιος, Δικρόθεος, Πρωτὸς Λάμπρος, Φωτιάδης, Κ. Κούμας, Κ. Οἰκονόμος Βάμβας Γεννάδιος. Γνωστὸν ὅμως ὅτι εἰς τὴν τσσαὺτὴν διάδοσιν τῆς παιδείας συνετέλεσεν καὶ ἡ πρόθυμος ἐνέργεια τῶν τότε δεσποζόντων Ἐνετῶν.

Παρατηροῦντες νῦν τὰς συμφορὰς καὶ τὰς περιστάσεις, εἰς ἃς περιέπεσεν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, ἀποφαινόμεθα διαρρήδην ὅτι οὐδὲν ἔθνος διεξήγαγεν τόσον καλῶς τὸν βίον του καὶ ἐνδόξως, ὅσον τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, χάρις εἰς τοὺς κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀκμάσαντας

Ἑλληνας εἰς οὓς πρέπει νὰ ἀναπέμψωμεν τοὺς εὐχαίς, καπνοὺς τῆς εὐκλεινοῦς καὶ βαθείας ἡμῶν εὐγνωμοσύνης. Διότι οὗτοι ἀπετέλεσαν τὸ στέλεχος τοῦ δένδρου ἀνευ τοῦ ὁποῦ αἱ κρηπίδες, αἱ τεθειμέναι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων προγόνων μας δὲν ἤθελον στερεωθῆ καὶ ἐπομένως ἤθελον καταπέσει. Τοιοῦτους λοιπὸν μαργαρίτας πρέπει νὰ ἐξετάζωμεν ἀκριβῶς. Ὁ δὲ τρόπος ὁ ἐπιτυχῆς, κατ' ὃν πρέπει νὰ περιεργαζώμεθα τοὺς χρόνους αὐτοὺς εἶνε ὁ ἐξῆς. Νὰ λαμβάνωμεν ἕκαστον συγγραφέα καὶ τοῦτου μὲν τὸν βίον, νὰ ἐξάγωμεν ἀκριβῆ καὶ ἀληθῆ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων παρ' ἡμῖν βοηθημάτων ἢ ὑπομνημάτων καὶ οὐχὶ παραδεχόμενοι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ἐν ἐξ αὐτῶν ὑπόμνημα, ὡς ἀληθές, ὅπως συνέβη ἐν τῇ νεωστὶ ἐκδοθείσῃ συγγραφῇ τοῦ βίου τοῦ αἰοιδιμοῦ Κ. Κούμα ὑπὸ Α. Ἐμμανουὴλ, ἧς τὸ πλεῖστον εἶνε ἀντιγραφὴ νὰ εἰστάζωμεν τὰ συγγράμματα αὐτῶν σχετικῶς πρὸς τὰς βαθμίδας τῶν προηγούμενων καὶ τῶν ἐπομένων, ἵνα καθορίωμεν τὴν θέσιν, ἣν κατέχουσι ἐν τῇ φορᾷ τῆς προόδου καὶ τὰ ἔθιμα καὶ τὴν κατὰστασιν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ εἶη καὶ τὸν τρόπον, οὗ χρῆσιν ἐποίησατο ὁ συγγραφεύς, ὅπως διὰ τῶν συγγραμμάτων προέξῃ τὸν τῶν συμπολιτῶν του νοῦν.

Δυστυχῶς ἐν ᾧ ἐγγένει τοὺς ἄλλους χρόνους τῆς ἱστορίας τῶν ἐπιστημῶν καὶ πάντων δύναται τις νὰ ἴδῃ διὰ πολλῶν ὀξέων ὀφθαλμῶν πασιφανῶς τ' οὐναντίον αὐτοὺς τοὺς παρελθόντας αἰῶνας μόλις τις διὰ μικρῶν δύναται νὰ ἀτενίσῃ. Ἄν καὶ πρέπη ἕκαστος μὲ ὅλης τὰς ὑπαρχούσας δυσχερείας, νὰ ἐπιχειρῇ ἔργον, οὕτινος ἡ ὠφέλεια ἔσεται κοινὴ τῷ ἔθνει καὶ ὅπερ μεγίστην χάριν θὰ ἀπονέμῃ εἰς τὸν ποιήσαντα φανερὰν τὴν μέστην γενεάν τοῦ ἔθνους του, ἧτις ἀκολουθοῦσα τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας πρὸς τὸν προορισμὸν αὐτῆς καὶ λειάνασα τὰς καρδίας διὰ νέων εὐγενεστέρων θρησκευτικῶν αἰσθημάτων, ὅπερ ἀποδεικνύει καὶ ὁ μέγας Βασίλειος, θὶς ὡς ἀρχὴν. «ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ φιλοσοφία εἶνε καλλώπιμα πάσης χριστιανικῆς ψυχῆς,» ἀνέμειξε ἐν παντί τὸ καλὸν καὶ ὠφέλιμον παρέχουσα πρὸς τοὺς κέντρα μελισσῶν.

Συγγράμματα τοιαῦτα δι' ὧν δύναται τις νὰ σπουδάσῃ τὴν ἐποχὴν ταύτην παρ' ἡμῖν εἶναι τὰ συγγράμματα καὶ αἱ διατριβαὶ τοῦ περιφανοῦς καθηγητοῦ Κ. Παπαρηγόπουλου, ἀνδρὸς ἀσχαληθέντος λίαν ἐμβριθῶς ὡς πρὸς ἔθνικόν τοῦτο (ἤτημα β.) τοῦ ἐντιμοτάτου ὁμογενοῦς ἡμῶν ἐν Παρισίοις κ. Σάθα; γ') τοῦ ἱατροῦ κ. Γούδα δ') τοῦ περικλύτου Ἀνδρ. Παπαδοπούλου

Βρετοῦ, εἰς οὗ τὸ ἔργον οὐ μόνον δύναται τις νὰ ἴδῃ τὴν μεγάλην προθυμίαν, μὲ τὴν ὁποίαν διάφοροι ζῆνοι τε καὶ Ἑλληnes προσφέρουσι καὶ ἐπιθυμοῦσι τὴν ἀπόκτησιν τοιοῦτων συγγραμμάτων ἀλλὰ καὶ κατάλογον τῶν διαφόρων Ἑλληνικῶν βιβλίων τῶν ἐκδοθέντων κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας καὶ ὀλίγα τινα ἄλλα ὡς Σαβίρα ἢ νέα Ἑλλάς, ὅπερ ἐξεδόθη νεωστὶ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ι. Κρέμου, τοῦ Ρίζου Λενοῦλου καὶ παροδικῶς τοῦ Γάλλου Lrunet mael du braire, ἐν ᾧ καταχωρίζεται καὶ ἐπίκρισις ἑκάστου συγγράμματος καὶ τοῦ Ὀδοῦ de grecis illibus. Χαίρομεν δὲ διότι βλέπομεν ἀνακαινιζόμενον τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Λάμπρου ὡς τοῦτο δεῖκνυσι ἡ ἱστορικὴ πραγματεία περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ προόδου τῆς τυπογραφίας ἐν Ἑλλάδι μέχρι τοῦ ἔτους 1821 τὰ ἐκδοθέντα ἔργα τοῦ Ἀκομινάτου, ἢ ἐκδοσις τοῦ περὶ ζωγραφίας ἀνεκδότου, αἱ διάφοροι μελέται περὶ ἐκκλησιῶν, ὡς ἡ περὶ οἰκοδομῆς τῆς τῶν Ἁγίων Θεοδώρων κ.λ.π. καὶ οὓς ἡμεῖς ἀκολουθοῦμεν, μέλλοντες νὰ ἐξετάσωμεν ἐν τῶν τοιοῦτων ἀντικειμένων θηλ. ὁποῖος ὁ Κ. Βαρδαλάχος, ὁ βίος αὐτοῦ καὶ ἡ ἐπιγενομένη ὠφέλεια εἰς τὸ ἔθνος παρ' αὐτοῦ.

Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.

Ν. Σ. ΦΑΡΑΝΤΑΝΤΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Φιλόμουσος ἄγγλος, διατρίβων ἐν Ἰταλίᾳ, προεθετο ἄθλον ἐκ 500 φράγκων ὑπὲρ τῆς καλλιτέρας εἰς τὴν ἑλληνικὴν μεταφράσεως τοῦ πολιτικοῦ λόγου, ὃν ἀπήγγειλλεν ἐν Βονωνίᾳ κατὰ τὸν παρελθόντα φεβρουάριον ὁ βουλευτὴς Μιχαήλ, πρῶην πρωθυπουργός. Εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ διαγωνίσματος ἐπιτροπὴν, συγκεκλιμένην ἐκ τοῦ πολυμαθοῦς βουλευτοῦ Βόγκη καὶ τοῦ καθηγητοῦ Πελοπίου, προσήχθησαν δώδεκα μεταφράσεις τοῦ ἀνωτέρω λόγου εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν. Ἀλλὰ μετ' αὐστηρῶν ἐλεγχῶν ἢ ἐπιτροπῆ οὐδεμίαν τῶν δώδεκα τούτων μεταφράσεων ἀπέφηνεν ἀξίαν τοῦ ἐκ 500 φράγκων βραβείου. Τὸ διαγώνισμα δὲν ἐπαναλαμβάνεται πλέον.

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ
 ΕΝ Τῷ ΤΡΙΤῷ ΤΟΜῳ ΤΟΥ Α΄ ΕΤΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΙ ΡΩΣΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ ἢ Σκηναὶ τοῦ βίου τῶν Μηδε-
 νιστῶν ὑπὸ M. L. Gagneur σελίς 233—241—249—258
 —261—265—271—277—285—293—301—309
 καὶ 318.

ΡΩΣΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ μετὰ 3 εἰκόνων ὑπὸ Έμ. Γονζαλές
 σελίς 235—245—251.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΑΙ ὑπὸ Λάμπρου Ένουάλη διήγημα
 σελίς 238.

ΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ὑπὸ Ed. Amicis μετάφρ. Babby σελίς 238—246.

ΔΑΦΝΗ ὑπὸ N. Γ. Έγγλέση σελίς 313,

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΒΙΚΤΩΡΙΑΝΟΣ ΣΑΡΔΟΥ ὑπὸ Babby σελίς 253—260—
 262—267.

ΟΙ ΔΥΟ ΔΟΥΜΑ ὑπὸ X. Άννίνου σελ. 254.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ (μετὰ εἰκόνας) ὑπὸ N. Γ.
 Έγγλέση σελίς 269.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ὑπὸ Δ. Α. Βερνίκη σελίς 265—273

ΒΙΚΤΩΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΑ σελίς 290—298

ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ (μετὰ εἰκόνας) ὑπὸ K. Ξένου σελ. 302—
 312.

ΑΠΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΑΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ 1879 σελίς 281—289—296—306
 —314.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΕΛΕΝΗ (ἀπόσπασμα ἐκ τῶν Έρώτων Δείψανα) ὑπὸ Άχ.
 Παράσχου σελίς 247.

ΕΜΑΣ ΑΛΛΟΣ ΜΑΣ ΚΡΙΝΗ ὑπὸ Π. Α. Α. σελ. 274.

Η ΚΟΡΗ ὑπὸ Εύγ. Δάντης σελίς 299.

ΨΕΥΔΗΣ ΚΑΡΔΙΑ ὑπὸ Kλ. Παππάζογλη σελ. 307.

ΠΟΝΟΥ ΚΡΑΥΓΗ ὑπὸ Kλ. Παππάζογλη σελ. 315.

ΑΚΤΙΝΕΣ

Σελίς 284.

ΓΕΩΠΟΝΙΚΑ

Περὶ καλλιέργειας τῶν καρποφόρων δένδρων σελ. 275.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Έκτέλεσις τῆς θανατικῆς ποινῆς Σολοδιέφ (μετὰ εἰκόνας)
 σελ. 248.

Κηδεύει πρίγκιπος Ναπολέοντος σελ. 268.

Σαμψῶν ἐν τῷ Άπόλλωνι σελ. 275—292.

Οἱ Λόγιοι Έλληνες τοῦ νεωτέρου Έλληνισμοῦ καὶ ἡ σπου-
 δαιότης τῆς ἐρεύνης αὐτῶν ὑπὸ N. Σ. Φαραντάτου σελ. 321.

Τοῖς Συνδρομηταῖς τοῦ «Παρθενῶνος» σελ. 317.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Σελίς 239—247—256—263—268—276—284—
 299—307—316.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Σελίς 240—260—264—300.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Έρωτικοὶ ἔρωτες εἰκόνας 3 σελ. 233—241—249. Σολο-
 διέφ σελ. 248. Πρίγκιψ Ναπολέον σελ. 257. Νινὸν Δελα-
 κλὸς σελ. 261. Άρτεμις τοῦ Ποατιέ σελ. 265. Άριστοτέλης
 Βαλαωρίτης σελ. 269. Βίκτωρ Οὐγὼ σελ. 277. Έπαύτις
 Έταλὶς σελ. 285. Δάντης κατὰ Γκιῶτον σελ. 293. Έσακ
 Νεύτων σελίς 309. Σακράτης σελίς 317. Γρίφοι σελίς
 292—308.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ Α'. ΕΤΟΥΣ ΤΟΥ

ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ